

ZONDAG 10.

lezen: Jesaja 55 zingen: Psalm 89:4
Psalm 147:5,6,7
Psalm 75:4

Alle psalmen werden in de oude berijming gezongen.

Geliefde Gemeente van onze Here Jezus Christus!

Zondag 9 en zondag 10 vormen een eenheid. Dat kunt u onmiddellijk zien, immers hieraan, dat in zondag 10 niet opnieuw een stukje van de 12 Artikelen wordt genoemd, en wordt gevraagd wat dat betekent. U weet: dat gebeurde immers wel bij zondag 9. Daar luidde de vraag aldus: "Wat gelooft ge met deze woorden: Ik geloof in God de Vader, de Almachtige, Schepper des Hemels en der aarde". En dat zal straks, bij de volgende zondagen, óók regelmatig gebeuren. Dan zal er telkens een stukje van de 12 Artikelen worden genomen, en worden gevraagd, wat dat betekent. Tot zondag 22 toe. Maar zie, dat gebeurt nu bij uitzondering bij zondag 10, voor vanavond, juist niet. Dat heeft natuurlijk z'n reden! Ik noemde die reden al; innerlijk vormen zondag 9 en 10 een éénheid. We spraken de vorige week over God, de eeuwige Vader van onze Here Jezus Christus, als onze Schepper. Nu, over Diezelfde, over God in diezelfde kwaliteit spreken we vanavond.

Daarom begin ik maar daar, waar we verleden week gebleven zijn. We eindigden toen hiermee: wanneer we straks in de Heerlijkheid zullen mogen zijn, zullen we weliswaar onze Here Jezus Christus grootmaken als het Lam, dat voor onze zonden geslacht is. Zeker. Maar... nauwkeurig gezegd: er staat dat de jubel dan zal opklinken ter eer van Gód, en van het Lam! -Openbaring 6-. Zoals de Apostel Paulus ook schrijft in Filippenzen 2, dat God onze vernéderde Middelaar -Hij heeft Zich ontledigd!- verhóógd heeft, opdat in de Naam van Jezus alle knie zich zou buigen van hen, die in de Hemel zijn -de engelen-, en die op de aarde zijn -de levenden-, en die ónder de aarde zijn: de doden, en alle tong zou belijden: "Jezus is Kurios, Jezus is Heer!". Jawel, maar wat volgt er dan? "Tot eer van God, de Váder".

Over die God, de Vader, spreken we dus ook vanavond nog. Trouwens, wanneer eigenlijk niet, als het tenminste goed is? Het is natuurlijk goed en best, wanneer we altijd maar veel liefs over de Here Jezus zeggen. Dat is de reden, waarom ik altijd toch nog zo veel kan waarderen in geschriften en toespraken van Christenen, die eigenlijk vanwege hun Methodistische inslag het manko vertonen van niet genoeg rekening te houden met het Vaderschap, met Verbond, met verleden, met geschiedenis! Och, daar kan ik tijdelijk overheen zien; we moeten nu ook weer niet het volmaakte van mekaar als Christenen eisen. We moeten er voor oppassen dat het betere niet de vijand wordt van het goede. Iedereen die veel liefs zegt over de Here Jezus kan bij ons dus natuurlijk een heel potje breken! Maar... op den duur komt het er toch wel eens van, dat we hem vriendelijk vragen: "Wilt u alstublieft de Váder, de God en Vader van onze Here Jezus Christus niet vergeten?" Want het zal moeten zijn: door Christus tot God, tot eer van God de Vader!

Hierbij nu aansluitend zou ik vanavond maar onmiddellijk uw aandacht willen vragen voor deze zaak: voor de grootheid, en hoogheid, en diepte, en ondoorgrondelijkheid van de Raad van God, juist betreffende de dood van Christus, de Middelaar. U weet wat we daaronder verstaan, onder de Raad van God? Jesaja heeft het daar zo vaak over. Bij hem horen we bijvoorbeeld de HERE zeggen: "Waarom geeft Mijn volk z'n hart toch aan afgoden? Zijn dat dan goden? Kúnnen die dan doen wat een God doet, wat Ik doe? Wát dan? Wat doe Ik dan? Wel, Ik ben het toch Die van den beginne verkondig: het einde, de dingen die nog niet geschied zijn, want Mijn Raad zal bestaan, en Ik zal al Mijn Welbehagen doen. Ik laat het kómen!". Zo onderwijst het Boek Jesaja ons over de Raad Gods, en bepaald over de hóóghed van die Raad. Bijvoorbeeld daareven in Jesaja 55: "Want Mijn Gedachten zijn niet uw gedachten, en uw wegen zijn niet Mijn Wegen, luidt het Woord des HEREN. Want zoals de Hemelen hoger zijn dan de

aarde, zo zijn Mijn Wegen hoger dan uw wegen, en Mijn Gedachten dan uw gedachten".

We kunnen dus op grond van deze en andere Schriftplaatsen rustig zeggen, dat er dingen gebeuren volgens de Raad Gods, die God voor ons niet helemaal uit de doeken kàn doen. Waarom niet? Om net zo'n reden, als waarom wij als ouders ook wel eens tegen een kind moeten zeggen: "Daar ben jij te klein voor!". Zó zijn wij er ook te klein voor om alles te begrijpen wat er gebeurt, en dus volgens Gods eigen Ràad gebeurt. Daar is bijvoorbeeld, om maar meteen de koe bij de horens te grijpen, de zonde, die in de wereld van engelen en mensen haar intrede gedaan heeft. Met al haar rampzàlige gevolgen. Wàt een onrecht, wat een smart, wat een líjden heeft er niet plaats, en zàl er niet plaats hebben! We krijgen er vroeg of laat allemaal mee te maken, met ziekte en dood, en dat is nog het ergste niet! Zolang we jong zijn, denken we dat het óns wel over zal slaan; dat is iets voor de buren, maar niet voor óns. Maar vergis u niet, vergís u niet! Geef er u liever nu maar vast rekenschap van, vóór u straks de bóze vraag er uit geflapt hebt -onder een of andere nare omstandigheid, een ziekbed bijvoorbeeld, een zware tegenslag in zaken, een smartelijk verlies, een gróf onrecht- voor u straks er de bóze vraag uitgefapt hebt: "Waar is dat nou eigenlijk allemaal góéd voor, waarom laat God zoiets ook gebeuren; Hij wist het toch van tevoren? Welnu dan! Waarom heeft Hij het dan niet verhinderd??"

Er zijn mensen, die Catechismuspreken overbodig vinden! Er zijn tenminste Christenen -die zijn er ook onder óns!- die zondagsavonds steevast afwezig zijn! Nóóit in de Kerk! Wat missen ze dààrdoor toch veel uit een goed en wijs leerboek! 'k Heb nogal eens de gewoonte om aan de ziekbedden zondag 10 te lezen. Zélfs bij zieken die zondagsavonds nóóit verzuimden! Hoeveel te nodiger is het dan bij die ànderen! Als díé eens aan de beurt komen... en we komen àllemaal aan de beurt! Want dààr moeten Gods kinderen toch allereerst weet van hebben, dat Gods Raad, en dat Gods wereldregering vólgen die Raad, voor ons menselijk begrip veel te hóóg zijn om die te doorgronden. We moeten toch alstublieft niet vergeten dat wij maar ménsen zijn, en dat God: Gód is! En àls iemand dat vergeet, dan moeten we hem heel eenvoudig aan die situatie, en aan die relatie, herinneren! Dat kán! Daar hoeft u helemaal niet iets voor te filosoferen, maar neem uw Bijbel maar! U kunt hem bijvoorbeeld herinneren aan wat het Boek Jesaja zo al aan lering bevat over Gods Raad; lees zo'n Boek eens door onder die gezichtshoek: nou wil ik eens horen wat Jesaja zegt over Gods Raad! Teken dat eens aan met een stukje papier en potlood, en leg dat dan iemand eens vóór! Zó lees je productief de Bijbel. En zo zou u bijvoorbeeld ook eens iemand kunnen herinneren aan wat het Boek Job aan lering bevat over het hémelsbreed verschil tussen de gróte God en de kléine mens. Toen Job tóch tenslotte opstandig dreigde te worden, herinnerde God hem aan Zijn gróte Schepping: "Zeg Job! Kun jíj het laten regenen en donderen? Zeg Job! Waar was jíj toen Ik de aarde grondvestte? Wéét je wel, dat jij pas komt kijken?" En we lezen dan, dat Job z'n hand op z'n mond legde; hoofdstuk 39. Heus, God kàn ons niet alles verklaren. Wij zijn voor God geen portuur, geen evenknie! Of zou u soms willen, dat God eventjes voor úw hoogmoedige plezier ophield Gód te zijn?

En als dàt nu eerst eens goed vaststaat, die onuitsprekelijke gróótheid van God, en dus van Zijn ondoorgróndelijke Gedachten en Plannen, en zodoende van Zijn Regering en Onderhouding aller dingen, dan moeten we daarnà eens letten op het verband van die Raad van die God, en de smàdelijke en smartelijke dood van Zijn eigen Zoon Jezus Christus.

Dat is wel een éxtra boeiend iets. Waarom móést dat nu? En waartóé moest dat nu? Want dat is toch iets verschrikkelijks geweest op Golgotha. 'k Heb 't meer dan eens horen zeggen, en dat ben ik dan met iedereen eens die me daar graag op wijzen wil. Alleen, dan zou ik graag de vrijheid willen hebben om er nog even op dóór te gaan, en te wijzen op het feit, dat de Here Jezus zelfs van te voren gevraagd heeft "of de beker -de lijdensbeker- niet aan Hem kon voorbijaan, Vader?" Hoewel Hij meteen bad, met volstreekte onderwerping aan de Wíl van Z'n Vader. Toch, u weet het: de Here Jezus is tòch gekruisigd, Hij is tòch gestorven! Onschuldig, zoals er nooit iemand onschuldig is geweest. Pilatus heeft het vijfmaal erkend, tijdens Z'n leven, en die Romeinse hoofdman heeft het erkend bij het kruis nà Jezus' dood. En het Joodse publiek ook: het sloeg zich op de borst bij het naar huis gaan: "Onrecht, gerechtelijk ónrecht! Schàndelijk ónrecht!", horen we zeggen. Jawel, maar denkt u nu eens even aan

deze twee dingen: dat onrecht is God toen niet per ongeluk uit de Hand gelopen! Petrus heeft er op de Pinksterdag eerlijk van erkend, dat dat toen geschied is naar Gods Raad, weet u nog? U weet wel: die Raad Gods waarover ik het daareven had, en waarvan we toen vaststelden: die kàn God ons echt niet helemaal uitleggen! Nee, dat gàt niet; er zìjn grenzen, ook aan kleinheid! Maar dít is het andere daarbij: dat heeft God ons dan toch wel enigszins duidelijk kunnen maken, want dat vinden we ook al bij diezelfde Jesaja over wie ik daareven sprak; die schreef toch óók hoofdstuk 53: "...om ónze overtredingen is Hij doorboord, om ónze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld, de straf die óns de vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zìjn striemen is óns genezing geworden". Dàt heeft God aan mensen toch wel enigszins duidelijk weten te maken. Eigenlijk vóór Jesaja al, want de héle tabernakeldienst met lammeren, priesters, altaren, bloed, predikte reeds het Evangelie van verzoening, dank zij vóldoening, door een Plaatsvervanger. Substitutie, wat tegenwoordig weer zo in de crisis is. 't Staat gewoon in de hoofdstukken over de tabernakel. Vandààr Jesaja 53: "... als een Lam is Hij ter slachting geleid...". En dat staat dan in dat pràchtige boek over de Raad Gods! Ik geef u het advies om alle mensen die tegen God opstaan -en het kan vandaag of morgen uw beste vriend en zus en broer overkomen-, om zulke mensen in hun moeilijkheden eens te laten lezen, te laten horen: Handelingen 2 vers 23. Petrus tot de Joden over de dood van Jezus: "...Deze, door de bepaalde Raad en Voorkennis van God uitgeleverd, hebt gíj door de handen van de Romeinen aan het kruis genageld en gedood". Ziet u? Handelingen 2 vers 23. Lees dàt eens, en bespreek dàt eens, dan slaat u twee vliegen in één klap! Ten eerste: dan geeft u het béste onderwijs door, dat er bestaat inzake de Raad en Voorzienigheid Gods. Daarin is ook het grófste onrecht opgenomen dat ooit op aarde is gepleegd, en waarbij dat kleine onrechtje dat u ook wel eens overkomen zal zijn, in het níét verdwijnt! In die Raad van God is zelfs opgenomen de dóód van Gods eigen Zoon!

Ziedaar! De Raad van de Vader, en de Raad en Voorkennis Gods. De Vàder! "Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven...". Die het vatten kan, vatte het! Maar verder: die Raad van de God en Vader van onze Here Jezus Christus sloot intussen de schuld, de schúld van die Joodse mannen tot wie Petrus sprak, níét uit! Want Petrus zei: "Gód mag het hebben besloten, maar júllie hebben het gedaan! Gód mag het in Z'n Raad hebben vastgelegd, maar júllie hebben Jezus gekruisigd!". En... wat lezen we dan? Dat die Joodse mannen daarover helemaal niet aan het filosoferen en theologiseren zijn geslagen, net zo lang, net zo lang, nét zo lang totdat er van hun schuld niets meer overschoot, néé!! Ze hebben het metéén gesnapt, en er staat letterlijk, dat het woord van Petrus die mannen gelijk een spéér door het hart is gegaan! Dat gebéúrt niet met een filosofisch betoog! Dat voel je niet aan je geweten. Maar dit, dat hebben die mensen meteen geweten.

Zo, Gemeente, zó regeert God, de God en Vader van onze Here Jezus Christus, de Hemel en de aarde. De gróte wereld, maar ook: de mensen óp die aarde, de microkosmos, de kléine wereld. Maar in Gods Ogen toch zó zeer belangrijk en zeer waardevol, dat Hij die aan satan en verderf niet wenste over te laten, maar er Z'n Zoon voor inzette! Z'n Drie-eenheid voor inzette!

Over dat màchtige heelal wordt nu geregeerd door een God Wiens Verstand niet is af te meten. Dat ontzagwekkende heelal, dat bepaald neerdrúkkend grote heelal, imponerend vanwege z'n onvoorstelbare getallen, z'n onvoorstelbare volumina, z'n onvoorstelbare afstanden, z'n onvoorstelbare tijden, dat heelal is nu niet uit zichzelf ontstààn, maar dat is gemààkt! En dat blijft ook niet uit zichzelf béstaan, maar dat wordt onderhouden! Onderhóúden!! Zó! Onderhóúden!! Daar staat nu een God verre, verre boven, voor Wie dit alles, dit haast krankzinnig imponerende heelal, voor Wie dit alles slechts schépsel is, sléchts schépping! Geroepen uit het níét! Hij sprak, en het was er. En die fijne, kleine mensenwereld, met daarin nog weer die ragfijne menselijke gedachten en begeerten, en die geheugens, die alles opslaan, nog nauwkeuriger dan de fijnste computer, die mensenwereld, die is nu wel evengoed zo geschapen, net zo: uit het níét! En die wordt nu ook wel onderhouden, jazekeer, door diezelfde Hand; als God even Z'n Hand introk, dan bestonden we niet eens meer, laat staan dat we dan nog zouden kunnen denken en begeren, 't zij goed of kwaad; pruttelen, mopperen, etcetera. Maar God regeert toch over de sterren en over onze planeten ànders dan over die ene planeet, waarop wij nou net wonen: de aarde. En God regeert over de bergen en de zeeën, die kolossen van deze aarde, toch ànders dan over het kleinste

diertje op die bergen, op dat land, en in die zeeën. Want dat diertje, dat lééft! Lééft!! Wàt is leven? Ja, daar zit het hele Evolutionisme mee! En over alle dieren regeert God toch nog weer anders, dan over één enkele mens. En hoeveel mensen zijn er nu al niet uit die éne Adam voortgekomen? Maar allemaal, stuk voor stuk: kúnstproducten! Króónjuwelen! Schepselen met een hàrt! Schepselen met een hoofd! Schepselen met een geweten! Schepselen met een geheugen, en daarom rationeel, ethisch functionerend, en zedelijk denkend! Welnu, díe hele mensenwereld moge nu door God onderhouden en geregeerd worden tot en met, van polsslag tot polsslag, ze blijft niettemin: ménsenwereld, wereld van ménsen! Wereld van aansprakelijke schepselen, verantwoordelijke schepselen. U hebt het daareven van Petrus gehoord, om die nog eens weer te noemen. En daarom: laat u zich nu nooit en te nimmer een spreken opdringen over God de Here, waardoor van onze Hemelse Vader kortgezegd een mónster wordt gemaakt! Want al giet men nu geen beelden meer van goud of zilver, en maakt men ze ook niet meer van hout of marmer, men kan zich van God ook nú nog best een beeld maken op z'n studeerkamer, door middel van z'n hoofd, door middel van z'n denken, in z'n fantasie. Bóéken vol gegoten beelden van God! Door de hérsens gegoten! En dat is net zo goed gevaarlijk; dat gaat aan zelfs het ouderwetse beeldengieten vooraf! 't Gaat van het hoofd in het hart, eerst. Nu, laat u van God nóóit een beeld opdringen, en vooral niet een fatalistisch beeld, en dat is het meestal! Zo koud als ijs, zo gevoelloos als marmer. Een god dus, aan wie je heus niets behoeft te vragen, tot wie je heus geen gebed behoeft op te zenden, "want hij wil tòch niet naar je luisteren! Hij kàn niet eens naar je horen, en in ieder geval niet vérhoren, want hij en z'n besluiten zijn tòch onveranderlijk".

Kijk, Gemeente, zult u daar alstublieft níéts van geloven? Want dat is niet wààr! OF, óf God veranderen kan! Ik noem nóg eens een keer Jesaja, nu 63. God veranderde jegens Israël van een vriend in een vijand! Dat kan een fatum, een noodlot niet. Een blok marmer? Nee, dat kan het niet! Of het nu met de hersens gemaakt is, of met de handen, nee! dat kan een fatum niet! Maar dat kan een Vá-dér WEL! Nu, en dat ís God, dat is God écht! Méér Vader zelfs dan iemand onder de mensen! Alle aardse vaderschap is maar een flauwe schaduw van het goddelijk Vaderschap. En daarom kan God zo ontzàglijk liefhebben, en daarom kan God zo ontzàglijk tóórnen! Tóórnen!! En dan niet alleen over heidenen, of over afvallig Christendom, mensen die wij een plaatsje geven in het Kremlin, en in het Capitool, en in het Vatikaan! Zelfs de púúrste heidenen zijn nog weergaas goed op de hoogte van de Naam van God! Die staat -zegt Paulus- geschreven in de lucht, en op de grond! In de Schepping zien aller ogen Zijn eeuwige Kracht en Goddelijkheid! Daar moet u zich op beroepen! Dat moet u zeggen tegen de mensen: "Toe, doe niet zo gek! Dat weet je toch weergaas goed! Gods eeuwige Kracht en Goddelijkheid zie je net zo goed als ik, maar je wíl het niet weten!". En dan moet u een beroep doen op het géweten bij die mensen. U hebt een bondgenoot in de grofst ongelovige, in z'n binnenste! En daarom weten ze bést waarom al die narigheid in de wereld is, en waarom al die rampen er zijn, en zo. Maar wéé, als God over Z'n bondsvolk toort! Waarom? Hij is op en top Vàder! Vàder kan op een búúrjongen niet zo bedroefd kwaad worden, als op z'n eigen kind!

Nu, en als zódanig regeert God nu de mensenwereld! En daarom heeft het gebéd zo'n zin! Laat u daar nóóit van afbrengen hoor! Door al dat dwààs fatalistisch gedaas over God, en over Z'n wereld, ook over de wereld van de mensen, ja, die speciaal! God, uw hémelse Vader, is zó groot, en Zijn Raad zó verheven, dat Hij Zich het hóren en vérhoren van de gebeden zijner kinderen niet alleen kan permitteren, maar Hij doet het nog grààg ook! Hoor eens! Psalm 145: "De HERE is nabij allen die Hem aanroepen, allen die Hem aanroepen in der waarheid". Heeft Hizkia het niet ondervonden? "Och HERE, laat me nog een poosje leven?". Héél gewoon! En de HERE veranderde. Zó staat het in de Schrift! Hij néígt Zijn Oor! Nog eens Psalm 145: "Hij vervult de wens van wie Hem vrezen, Hij hóórt hun hulpgeroep, en verlost hen".

Nee, God gaat met mensen niet om als met stokken en blokken, net zo min als Hij 't Zélf is! Wij moeten met Hem óók niet zo omgaan! En God gààt niet met een mens om, hoogstens zoals een koetsier vanaf z'n bok met een pààrd! God belooft u, Zijn kinderen, zelfs lóón, gróót loon! Bijvoorbeeld, als U Hem trouw blijft, wanneer u vervolgd wordt op kantoor, omdat ú in Hem gelooft, en omdat ú de gerechtigheid betracht! Omdat ú niet meesteelt in de zaken! Omdat ú niet méévloekt! Omdat ú rein

blijft...jongelúí!! Dat heeft de Here Jezus Zélf gezegd: "Uw loon is groot in de hemelen". Zó gaat God nou met ons om!

Dus, kom, nu weet u 't wel, dat God groot is, en dat Hij Z'n wereld, groot en klein -ja, wat is eigenlijk groot; er is geen stér zo groot als een mens-, dat God die wereld gróóts onderhoudt, gróóts regeert, onzegbaar groot! En, kinderen Gods: maak daar nu maar dànkbaar gebruik van, dat u dàt mag weten! We hebben toch zo'n goede Vader, en we hebben tegelijkertijd toch zo'n màchtige Vader! Al-machtig en àl-wijs! Daar zullen we straks een eeuwigheid voor nodig hebben, dunkt me, om er wat meer van te verstaan dan ik vanavond heb kunnen fluisteren. Over hóéveel vragen zal dàn wellicht Gods meerder Licht voor ons opgaan?! Laten we ons tot zólang veilig weten in Zijn toch zo goedbedoelde trouwe Hoede, ook als 't er eens hard aan toe gaat! "In tegenspoed geduldig...", zei toch ons leerboek? Da's toch goed? Job! In tegenspoed geduldig! En in voorspoed dankbaar! Zouden we daar vandaag niet eens aan denken, met onze welvaart? Vergeet ook de mooie dagen van uw leven niet! Die zijn er toch óók? Dat kàn dan toch nog maar op deze bedorven aarde! En hoe dat mogelijk is? Omdat die aarde, waarop God ménsen heeft gezet, óók wordt bewaard door de Hand, de reddende Hand, van wel een zeer gróte, màchtige God, maar Die is, Die ís: de God en Vader van onze Here Jezus Christus.

Amen.

Ds. C. Vonk, 31 oktober 1971